

Intervju med 88 årige brandmannen Bengt Andersson, Karlstad

Bengt var född 1924 och avled 6/2 2014. Intervjun ägde rum den 9 november 2012.

Bengt hade gått åtta år på seminariet där det också var skola. Började på kåren 1950. Innan dess hade han varit snickare i faderns byggnadsfirma men tröttnat. Fick tips om brandkåren av en kamrat och gick till brandchefen Engström som sa ”Jo är du snickare får du börja direkt”. Bengt var stark och lyfte mycket och fick efterhand besvär med knä, rygg och höft.

Berättande;

Jag snickrade hela tiden och fick fin verkstad i nya brandstationen på Sundsta. Det hade varit mycket att laga på gamla brandstationen. Jag gjorde bland annat inredning i brandbilarna.

Vi jobbade inledningsvis tre dagar och var ledig en. Det var fem semesterperioder så vi hade sällan ledigt tillsammans med våra fruar. Extrajobb kunde vi ha när det blev kortare arbetstider.

Bilarna var förr tungkörda, vi måste dubbeltrampa vid växlingar och de hade ingen servo-styrning men gick ändå bra fort. De äldsta startade man på bensol. Under mina sista år var de lika lättkörda som personbilar. Vi hade ambulanstjänst en månad om året.

All utbildning skedde i kårens regi. Det var mycket materielkännedom och orienteringar på staden för att hitta rätta vägen. Bara en bil (tvåan) kom under järnvägsviadukten till Sjöstad så dit fick vi ta annan väg. Vi hade en låda med ett speciellt inbrottsverktyg, en s.k. slunga (bevarad av klubben) som man förde in genom brevlådeinkastet för att komma åt dörrvredet. Den var svår att hantera så det var enklare att ta dörrsprintarna eller yxor. Under åren blev det allt svårare att öppna dörrar.

Smalslangen kom ungefär när jag började. Alla dessa var gummerade men de grova (63 mm) slangarna var svåra och tunga. En kall vinterdag hade man fyllt de nya oljecisternerna i hamnen med vatten för kolla hållfastheten och att de inte skulle sätta sig när de var oljefyllda. Jag och en kollega skulle ta hem frusna slangar som tyvärr inte blivit tömda. Denna gång fick de vikas och köras hem på lastbil. Då skällde vi på de som inte tömt dem. De gamla slangarna tog alltid stor plats när vi rullade ihop efter bränder.

Brandchef Engström föste ofta fram brandmännen allt närmare branden. Efterhand blev det mer släckning inomhus. Vi fick tryckluftsapparater men med de första kunde vi bara vara inne ca 15 min. De äldre syrgasapparaterna klarade minst 30 minuter. Nu är husen mycket större, man ska längre in och röken är tjockare och värre pga. av all plast som finns överallt. Första åren åkte på larm i uniformsbyxor och larmrock men hade varmare byxor på vintern. Jag råkade inte ut för några skador i jobbet men brände ögonbrynen någon gång.

Jag var bland kårens första vattendykare. Kände Gunnar Hellström (brandmästare) som sedan kom till Linköping. Han var en duktig simmare när vi tävlade i Ugglastafetten och kunde simma ikapp andra även om de var på mitten av älven. Man simmade över älven vid Älvgatan. (anm; Han var Björns chef i Linköping 1967-1984. Han kom till Linköping 1955 som vice brandchef och införde dykning på kåren. Var stor simmare och svensk mästare 1943)

Alla kände till lite om det förebyggande arbetet och kände till de nya höghusen på Norrstrand dit inte stegen räckte upp. Från de övre våningarna hade hyresgästerna luckor i balkonggolven varifrån man kunde ta sig ner och nå maskinstegen. Vi hade språngsegel också och räddade en gång en kvinna som hoppade från tredje våningen. Självmordstankar hade hon – sprang mellan fönster och vi följde henne nere på marken. Språngseglet krävde åtta mans bemanning. Vi klarade henne!

Ett särskilt minne är olyckan på flygplatsen 1950 med ett tidningsplan. För oss var det bara att fortsätta släcka – flygets kår hade inte full kapacitet. Vi tog fram de döda. Jag är med på bild i "VF 35 år med Nils Almgrens bilder".

Under pyromandagarna 1959 satt jag mest i televakten. Flera gånger fick vi dirigera om folk till nya och större bränder som inträffade samtidigt. Vi hade radio då.

23 augusti 1958 räddades fem ungdomar som i nattens mörker gått på grund med en större motorbåt utanför vår stuga här på Hammarös östsida. Det var Gustaf Ander på NWT:s båt med hans son. VF skrev om det. Det gick inte att ro ut på natten men vi signalerade med lampor att hjälp var på väg. Båten höll men satt hårt på.

Vi hade mycket roligt på jobbet. Bilarna blev bättre med åren och utrustning blev enklare att hantera. Plasten gjorde många släckningar svårare trots att vi kunde gå in längre i byggnaderna